

CHRÁM

FORTÚNY

ELODIE HARPER

Koleso šťastený je nevyspytateľné

CHRÁM
FORTÚNY

ELODIE HARPER

CHRÁM
FORTÚNY

Preložila Martina Fedorová

Elodie Harper
The Temple of Fortuna

Copyright © Elodie Harper, 2023

All rights reserved.

Translation © 2024 by Martina Fedorová

Design and Illustration © Holly Ovenden

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9851-4

*Pre priateľku Andreu Binforovú.
Naše priateľstvo pretrvalo desaťročia
a z parku, kde sme sa ako dievčatá spolu smiali,
nás zaviedlo až do ulíc Pompejí.*

Nekonečne ťa ľúbim.

VLČÍ BRLOH

Lupanarium malo pre Rimanov dva významy – bol to nevestinec, ale aj vlčí brloh, rovnako ako slovo *lupa* znamenalo neviestka aj vlčica.

A. D. 79
SEPTEMBER
RÍM

1

„Berenice bola na vrchole svojej moci... bývala v paláci, žila s Titom. Čakala, že sa s ňou oženie, a hoci ešte neboli svoji, v každom ohlade sa správala tak, akoby už bola jeho ženou; no len čo si Titus všimol, že to u Rimanov vyvolalo pohoršenie, poslal ju preč.“

Cassius Dio, Dejiny Ríma

Noc oťažela sladkou jedovatou vôňou oleandra, podľa Amary takou typickou pre Rím. Stojí s ostatnými ženami pri vysokom klenutom obloku s výhľadom na mesto zaliate mesačným svetlom, ktoré pohľadza vánok ešte teplý od celodennej horúčavy. Tu hore na Palatíne je hluk ulíc len vzdialeným šumom, no Amara dobre vie, že hlavné mesto ríše nikdy nespí. Po uliciach dláždených kameňmi v každej dennej či nočnej hodine hrkocú vozy a tam dole, za múrmi cisárskeho paláca, to páchne skôr špinou a hnilobou než kvetmi.

Svetlo pochodní sa vlní na mramorovej dlažbe, rozochvieva maľby na stenách a každý kúsok zlata v ňom žiari, akoby ožil. Prepych a nádhera, ktoré Amaru obklopujú, sú z celkom iného sveta než ponurá temnota Vlčieho brloha, ktorá zanechala odťahok v jej duši. A predsa je aj tu plno bolesti.

Pred nimi stojí kráľovná Berenice, tmavé vlasy má rozpustené, na tvári šmuhy od černidla. Kráľovná Judey je bezpochyby nadaná herečka, sotva sa nájde niečo, čo by urobila bez presného kalkulu, no tieto slzy sú pravé. Aj tá najmocnejšia zo žien totiž môže mať srdce zlomené láskou.

Ozýva sa nárek, kvíliace slúžky sa zhýkli okolo svojej panej, niektoré zvierajú v dlaniach lem jej šiat. Amara ich nezúčastnene pozoruje a premýšľa, koľko z nich smúti naozaj.

Očakávala, že sa s Berenice príde rozlúčiť viac vplyvných ľudí, no očividne sa mýlila. Tentoraz si to Titus zrejme nerozmyslí, tentoraz svoju milenkú skutočne vyženie. Toľkokrát už slúbil, že sa jej zbaví, doteraz však ani raz nedokázal povedať zbohom žene, ktorá sa v každom skutočne dôležitom ohľade stala jeho manželkou. Nepochybne si aj Berenice uvedomuje krutú iróniu; to isté koleso osudu, ktoré ju vynieslo na vrchol moci, keď sa jej milenec stal cisárom, ju zvrhlo z piedestálu teraz, keď Tita donútili, aby ju zavrhol.

Pomaly sa posúvajú dopredu. Čoskoro príde rad na Amaru, aby sa rozlúčila s kráľovnou. Usiluje sa zapamätať si čo najviac tváří, v duchu ich ráta. Jej patrón Demetrius si vyžiada podrobné hlásenie. Preto ju sem poslal. Aby na základe toho, čo mu povie, mohol vyhodnotiť, nakoľko je pravdepodobné, že sa Berenice opäť vráti. Prišla by sem síce aj tak, aby kráľovnej prejavila úctu. Úprimne ju obdivuje, zároveň však vie, že keby ju Demetrius požiadal, aby sem nechodila, bola by ho poslúchla.

Amara žmúri v skúpom svetle, je zvedavá, kto práve prišiel – žeby senátorova manželka? –, keď si uvedomí, že žena v rade pred ňou, pôsobiaca dojmom, že si už naveky bude pritiskať k prsiam Berenicinú ruku ovešanú klenotmi, sa konečne zberá na odchod. Amara náhlivo vykročí rovno do kráľovninho náručia.

„Plinia Amara. Prišli ste.“

Nedokáže uveriť, že je to naposledy, čo počuje hlboký hlas kráľovnej. Amara sa zahľadí do Bereniciných uplakaných očí s rozmazaným černidlom. Žena, ktorá ukradla Titovi srdce, má takmer päťdesiat, a hoci satirici neúnavne komentujú, že postupne odkvitá, jej krásu zatieniť nedokážu. Dokonca aj teraz, po bezsennej, preplakanej noci, je jednou z najimpozantnejších žien, aké Amara kedy stretla. Hoci to nie je jediný dôvod, prečo Tita tak zaujala. Cisár miluje Berenice z toho istého dôvodu, prečo ju jej nepriatelia nenávidia: je to silná,

CHRÁM FORTÚNY

inteligentná žena s prenikavým umom, ktorá sa nebojí vyjadriť svoj názor.

„Opäť po vás pošle,“ vyhrkne Amara, na sladké lichôtky, ktoré si pripravila, v tej chvíli úplne zabudla. „Po roku panovania, keď si upevní postavenie. Nepochybujem o tom.“

„Áno, všetci to hovoria.“ Berenice mávne rukou k zhromaždeným a hrdo sa vystrie. „Ale potom možno odmietnem ja.“ Amara sa začudovane zahľadí do kráľovniných očí, až kým sa Berenice neusmeje. „Alebo nie. Ešte uvidím.“ Berenice je strhaná a unavená, Amara vie veľmi dobre, ako bolí zranená hrdosť. Aké to je, závisieť od rozmaru nejakého muža, hoci by bol ten najmocnejší na celom svete. „Bude mi chýbať vaše predčítanie,“ znova sa usmeje Berenice. „Admirál neklamal, keď ospevoval váš hlas.“

„Ste veľmi láskavá. Nepochybujem však, že v Jeruzaleme budete mať k dispozícii mnoho šikovných spoločníčok.“

„No nie váš ostrovtip a brilantnú myseľ.“ V Berenicinom hlase mrazivo zazuní, ako keď sa vietor dotkne zľadovateného stebľa trávy. „Z vašej prítomnosti, Plinia Amara, by som zrejme mohla čerpať omnoho väčšiu útechu než z prítomnosti všetkých ostatných. Svoj návrat do Ríma totiž nemienim nechať na náhodu. A vy zaiste nepatríte k ľuďom, ktorí by nastupovali na potápajúcu sa loď.“

Amara zaváha. Berenice to robieva často – ponúkne vágny kompliment a svojho spoločníka vystaví riziku, že ju svojou reakciou urazí. „Váš konečný triumf je nespochybniteľný,“ povie nakoniec. „V tento večer by mi však nič na svete nezabránilo, aby som stála po vašom boku.“

„V tom prípade sa s vami nebudem lúčiť. Obe cítime, že sa nevidíme naposledy.“ Berenice vystrie ruku, aby jej ju Amara pobožkala. Skloní hlavu, no kráľovná sa už obracia k ďalšiemu z tých, ktorí prišli na audienciu. Zarazene čaká, že sa s ňou formálnejšie rozlúči, nič sa však nedeje. Rozpačito sa usiluje zachytiť pohľad jednej zo slúžok, ktoré vzlykajú zvierajú lem

kráľovniných šiat, no dievča rýchlo odvráti zrak. Amare teda nezostáva nič iné, len odísť.

V úctivom úklone zaspätkuje, nechce riskovať, že by nejakej jej gesto vyznelo ako nedostatok úcty, a potom sa čo najrýchlejšie a čo najnenápadnejšie vytratí. Konečne schody. Palác zrazu pôsobí tiesnivo, akoby pod tarchou kráľovninho smútku a cisárovej neprítomnosti nedokázal voľne dýchať. Najradšej by sa ako nedočkavé dieťa rozbehla dole mramorovým schodiskom, no musí sa ovládať. Kráča teda pomaly a dôstojne popri otrokoch, ktorí márnia svoje životy v rolách živých strážnych sôch. Aj popri tých ozajstných, vyzdobených zlatom, znázorňujúcich Augusta, Liviu a Caesara, kým jej nad hlavou nezažiaria súhvezdia olejových lúčok. Odtiaľ už môže poľahky vkĺznuť do objatia chladivej noci, kde sú pre ňu pripravené nosidlá.

Stále si nevie zvyknúť na kolísavé stúpanie, keď si ich nosiči vykladajú na plecيا, zakaždým sa jej pri tom zatočí hlava. Konečne sa môže oprieť o vankúše, kožu jej mäkko pohladí ich dotyk, hoci len ťažko dokáže opanovať nutkanie, aby sa obomi rukami pevne chytila sedadla. Ten pocit, že ju niekto nosí na plecياch, je nadmieru čudný; a pri každom, aj tom najmenšom zakolísaní ju prepadáva úzkosť, že sa niektorý z nosičov potkne a ona sa spolu s nosidlami dodrúzga. Vlastné nohy pokladá za omnoho spoľahlivejšie. Opatrne odhrnie záves, za ktorým je schovaná – iba toľko, aby videla svet okolo seba. A aby ten svet nevidel ju.

Opúšťajú areál cisárskeho paláca s jeho kvetmi a fontánami, vchádzajú do labyrintu ulíc mesta. Amare sa rozbúcha srdce. Nočný Rím skutočne nie je jej najobľúbenejšie miesto.

Prepletajú sa uličkami dole palatínskym pahorkom popri obchodíkoch, ktoré sa tlačia čo najbližšie k múrom cisárskeho paláca, až na Vicus Longus. Rytmus hojdavého pohybu nosidiel často narúšajú vozy plné stavebného materiálu smerujúce ku kolosálnemu Flaviovskému amfiteátru. Keď okolo

CHRÁM FORTÚNY

neho prechádzajú, zvedavo vykukne, aby videla, ako pokročili práce. Oproti nočnému nebu vyzerá rozostavaná aréna ako duch, jej temné útroby sú orámované bielobou kamenných oblúkov. Vespaziánovo divadlo smrti, zdroj zdanlivo nikdy sa nekončiaceho stavebného ruchu, hluku a prachu, je takmer dokončené.

Odtiaľto má domov celkom blízko, trafila by tam aj poslepiacky. Demetrius žije na Vicus Longus neďaleko pahorka Kvirinál, kde má korene rodina jeho bývalého pána Vespaziána. To, že sa cisár presťahoval na Palatínium, je len jeden z prejavov Titovej snahy vládnúť inak ako jeho otec. Amare ostáva iba dúfať, že fyzická vzdialenosť deliaca sídlo jej patróna od paláca nepredznamenáva aj oslabenie jeho vplyvu. Dni, keď Demetrioovi stačilo zopár minút, aby sa vrátil z audiencie u cisára, sú preč; teraz musí absolvovať omnoho dlhšiu a hlučnejšiu cestu, hoci našťastie stredom mesta, v otvorenom priestore plnom ľudí. Nebezpečný labyrint zadných uličiek mesta Amare dosiaľ naháňa hrôzu.

Svet nočného Ríma sa pred ňou rozvíja v kratučkých obrazoch toho, čo zazrie úzkou štrbinou poodhrnutej záclony. Popri nosidlách prechádza bohatý muž obklopený šikom otrokov s pochodňami, ktorí ho chránia. Prostitútku, ktorá skúša svoje šťastie pod bránou, ignoruje. Amara vidí, ako za ním šibrinkuje vychudnutým zápästím, ako ho šeptom preklína. Čosi v jej postoji, ohrdnuto ovisnutých pleciach, naliehavo zatahá za uzlík Amarinej pamäti, až sa uvoľní jedna z nitiek a ona namiesto neznámej vidí Cressu, nebohú priateľku z pompejského nevestinca. Nakoniec však aj ona mizne v tieňoch noci.

Vôňa kadidla zo svätyne bohyne Febris ohlasuje presnú polovicu Amarinej cesty dlho predtým, než nosidlá minú malovaný oltár bohyne horúčky, z ktorého stúpa dym. Amara rýchlo urobí znamenie proti urieknutiu. Úcta, ktorej sa tu v Itálii Febris teší, je vzdialená všetkému, čo ju naučili v Grécku, kde sa jej otec – ktorý sa ako lekár pasoval so smrťou celý

svoj život – úzkostlivo vyhýbal akejkol'vek zmienke o Hádovi či podsvetí. Načo na seba zbytočne upozorňovať? Načo pokúšať smrť či choroby? To nedáva zmysel. Náladu jej nezlepší ani to, čo v tme dokáže prečítať na stenách. *Žobrácka Kleopatra. Suka z východu. Židovská kurva.* Ulice sú, zdá sa, plné nenávisťi voči Berenice.

Amara zatiahne záves, ponorí sa do tmy, žalúdok jej zovrie neblahá predtucha. Pobehlice z cudziny očividne nie sú v Ríme veľmi vítané; asi bude bezpečnejšie, keď sa nebude príliš ukazovať. Ktovie, či by sa nenávisť autorov nápisov, ktoré patria vyhnanej kráľovnej, nepresunula na grécku kurtizánu, ktorá akosi prirýchlo vyliezla na samý vrchol spoločenského rebríčka. Rím je vždy plný nepokoja, tlie pod jeho povrchom ako žeravá pahreba pripravená kedykoľvek vzbĺknuť, teraz viac než kedykoľvek predtým. Od smrti cisára Vespaziana pred štyrmi mesiacmi už Amara neraz pocítila strach. Je to dávno, ak vôbec, čo toto mesto zažilo pokojné prevzatie moci.

Hoci je teraz ponorená do tmy, okamžite rozpozná, že sa blížia k jej terajšiemu domovu: výmol' na ceste, ktorý musia nosiči šikovne obísť, aby sa dostali k Demetrioovým dverám, vôňa kadidla z blízkeho Chrámu Fortúny Nádeje. Skladajú ju z pliec, pomáhajú jej vystúpiť z nosidiel.

Vrátnik Salvius ju pozdraví odkazom: „Čaká na vás.“

Len čo prekročí prah domu, obklopí ju pokoj. Je to skoro rovnaký pocit, aký mávala, keď vstupovala do otcovského domu v Afidnes, a ktorý kedysi považovala za celkom samozrejmy. Hoci toto átrium je neporovnateľne grandióznejšie, než bol jej rodný dom v Atike. Amara si zloží hodvábny závoj, ktorý jej doteraz zakrýval vlasy, a dovolí mu spočinúť na svojich pleciach. Na mramorovej dlažbe sa rozliehajú jej kroky. Na stenách nevidno maľby, no sú pokryté sklenenými mozaikami, ktorých farby iskrivo žiaria vo svetle olejových lúčok. Demetrius ich dal takto vyzdobiť dávno pred tým, než stretol

CHRÁM FORTÚNY

Amaru, no zakaždým, keď ich vidí, vyčarí jej to úsmev na perách. Tam, kde majú v iných zámožných domoch slávne scény zo života vznešených bohov, dal Demetrius s nemalou dávkou drzosti vyhotoviť obrazy oslavujúce prefikanosť a šikovnosť. Vyberal naozaj dôkladne a s veľkým vkusom, akoby šlo o tie najvzácnejšie klenoty, predovšetkým spomedzi bájok gréckeho otroka Ezopa. Hostí v jeho dome teda vítajú ligotavé svorky líšok a vlkov, húfy myší a krdle vrán. Keď ich Amara uvidela po prvý raz, spýtala sa, čo tým chcel vyjadriť. Demetrius sa iba zasmial. *Drahá moja, buď pyšná na to, čím iní pohrdajú. Koho zaujíma, že ty si bola kedysi kurva a ja otrok? Pozri, kde sme teraz.*

Chvíľu trvá, kým prejde na opačnú stranu domu, kde sú okolo záhrady vchody do jednotlivých izieb. Dvere na spálni jej patróna sú otvorené, pred nimi stojí na stráži mladý otrok. Amara úsečne kývne hlavou na znak toho, že ho prepúšťa. Za dverami zazrie Demetria. Sedí s nohami vyloženými na pohovke, oči má zatvorené, sánku uvoľnenú, očividne zadriemal, kým na ňu čakal. Dvere náročky zabuchne hlasnejšie, než by bolo treba, aby ho tým zobudila. A aj potom sa radšej zdrží zatváraním závery, aby mu dala dostatok času spamätať sa. Dobré vie, že by mu padlo zaťažko priznať si slabosť súvisiacu s jeho vekom.

„Ako to Berenice zvládla?“

Otočí sa za jeho hlasom, prejde na druhú stranu miestnosti a posadí sa k nemu na pohovku. „So všetkým, čo sa dalo čakať. Zúfalstvom, hnevom, hrdosťou... Podľa mňa sa ju tentoraz naozaj chystá vyhnúť. V očiach mala skutočnú beznádej.“

Demetrius vzdychne. „Plínius vraví to isté. Titus je pevne rozhodnutý – hoci tomu nedokážem uveriť. Kto všetko tam bol?“

Amara odškráva pomyselný zoznam vo svojej hlave a na konci si pomáha aj prstami na rukách, len aby na nikoho nezabudla. „A k tomu prepustil všetkých muzikantov a zábavačov.“

„Všetkých?“ Demetriovi prekvapene vyletí obočie. „Počul som, že vyhodil tanečnice, ale nevedel som, že aj speváčky. Nuž, teraz to bude na dvore rozhodne iné.“

„Nakoniec zostaneme zo všetkých škandalózných párov len my dvaja.“

Demetrius sa neusmieva, jej pozvanie na odľahčenie situácie odignoroval. „Kurtizány vždy boli a budú žiadané, akurát nesmú mať vo svojich rukách priveľa moci.“ Prejde do šepotu, hoci sú sami. „Pozri sa na cisárovho brata. Odmietol pobožkať Antoniu Caenis, otcovu konkubínu, a predsa si spokojne vydržiava svoju vlastnú.“ Napätie jej zrazu nedovolí dýchať, akoby uviazla v objatí, ktoré jej niekto nanútil. Veľmi dobre vie, kam tento rozhovor smeruje. *Domicián*. Cisárov výbušný mladší brat. Všetci vedia, ako ho sklamalo, že sa s ním Titus po smrti otca nemieni deliť o moc, aj to, že je nepredstaviteľne ambiciózný a krutý. A práve to sa stalo najväčším zdrojom úzkosti jej patróna. Povráva sa o plánovanej bratovražde, i keď na verejnosti by si Domiciána nikto obviňovať netrúfol. Demetrius hľadá Amare do očí. „Netvár sa tak kyslo, miláčik,“ dôverne ju potľapká po kolene, hoci sa naňho mračí, „nemáš na to najmenší dôvod.“

„Mám na to tisíc dôvodov. Je mi jasné, o čo ma chceš znovu požiadať.“

„Problém je v tom, *Kalliste*, že si až príliš dobrá špiónka. Nevyužiť tvoje schopnosti by bol hotový hriech.“

„Úžasná poklona,“ odvrkne Amara, aby si nemyslel, že ju dôverné oslovenie v gréčtine obmäkčilo.

„Nuž, môžeš sa tváriť kyslo alebo nadšene, ako chceš. Napriek tomu potrebujem, aby si zajtra šla navštíviť Saturiu.“

„Z toho dievčaťa ma ide poraziť.“ Amara si odsadne, takže Demetrius musí zložiť ruku z jej kolena. „A potom, aj tak sa od nej nikdy nič užitočné nedozviem. Naozaj si nemyslím, že s ňou Domicián preberá politiku. Úprimne pochybujem, že sa s ňou vôbec o niečom zhovára. To dievčisko má hlavu iba na

CHRÁM FORTÚNY

to, aby na nej nosilo vlasy. Ja by som sa s ňou určite nemala o čom rozprávať.“

„Chlapi vždy čo-to utrúsia pri ženách, s ktorými spávajú. Zakaždým je to tak.“

„Čo ak Domicián začne niečo šípíť? Podľa teba mu nenaadne, že ma za ňou posielaš ty, aby som pre teba špehovala? Alebo čo ak si jeho manželka pomyslí, že spáva so mnou? Znepriateľiť si Domitiu by nebolo najmúdrejšie.“

„Nikto si nič nevšímne. Dve pekné malé kurtizány, ktoré spolu trkocú o móde. Niekedy, láska moja, je veľká výhoda, keď ľudia podceňujú tvoju inteligenciu. Hoci z mojej strany to určite nehrozí.“ Amara si spomenie na obrazy z Ezopových bájok na stenách domu. Pocta prefíkanosti. Vie, že práve preto si ju tak vysoko cení, no pohrdavo odfrkne, aby si nemyslel, že jeho lichotenie zaúčinkovalo. „Žiadam ťa o to len a len z veľkej úcty k tebe, Plinia Amara.“ Demetrius pokračuje v šarmantnom útoky na jej samolúbošť a nežne ju chytí okolo pásu. Mykne jej kútikom úst, tváriť sa dotknuto ju stojí čoraz viac námahy. Demetrius ju s tušením blížiaceho sa víťazstva nežne pobozká na pery.

„Tak teda dobre,“ povie ako žena, ktorá robí ohromný ústupok. „Pôjdem tam.“

„Ak ti to pomôže, aj Plínius je nadšený z toho, že kultivuješ svoje priateľstvo so Saturiou.“

Amare, samozrejme, neujde, že to Demetrius spomenul až potom, keď súhlasila. Zvyčajne ani náznakom nedáva najavo, že by žiarlil – no očividne vo svojom vnútri bojuje s otázkou, či jej lojálnosť voči Plíniovi, ktorý jej daroval slobodu, nie je náhodou väčšia než jej lojálnosť k nemu. „Nepomôže,“ mrzuto sa ohradí. „Je hrozné, ako ma vy dvaja komandujete.“ Kútikom oka vidí, že sa Demetrius usmieva. „A teraz ešte budeš chcieť, aby som zostala na noc, nemám pravdu?“ Amara ho rýchlo pobozká, aby zmiernila ostrie tónu, akým to povedala, a dala jasne najavo, že proti tomu nápadu vôbec nič nemá.

Pravdupovediac, vášeň voči Demetriovi necíti a nikdy necítla. Ale má ho rada. A je príjemné mať ho blízko seba aj preto, že v takýchto chvíľach býva dosť uvoľnený na to, aby jej dokázal prejavíť skutočnú náklonnosť.

„Také úžasné pozvanie predsa nemôžem odmietnuť!“ Demetrius jej opätuje bozk so skutočnou vášňou. Vstáva a podáva jej ruku, aby ju odviedol do postele. „Hoci nie na celú noc. Potrebujem sa vyspať. A pri tebe nikdy nemám dosť miesta.“

Nevdojak si spomenie na Phila. Na objatie muža, ktorý ju držal, akoby ju už nikdy nechcel pustiť. Muža, o ktorého láske nikdy nepochybovala. Spomienku však rýchlo zapudí a usmeje sa na svojho patróna, aby nevníkala mučiaci pocit nesmiernej osamelosti, ktorý jej prebodol srdce.

2

*„... sme natoľko podriadení Náhode,
že sama nahrádza Boha; dokazuje, že Boh je neistý.“*

Plínius Starší, História prírody

S lúžky poletujú okolo Amary ako včely okolo kvetu, no namiesto toho, aby si od nej sladučký nektár brali, natierajú jej ho na kožu. Trvá takmer hodinu, kým ju upravia tak, aby sa mohla ukázať na verejnosti. Tvár a krk ju nepríjemne svrbia pod bielym púdom, ktorý má dodať jej pokožke bledý nádych a žiarivosť. Z úcty k svojmu otcovi lekárovi trvá na tom, aby v prípravkoch, ktoré jej aplikujú na kožu, používali slieň, aj keď teraz je v móde olovo. Timaios ju neraz poučoval o jedovatých účinkoch tohto kovu, takže sa nijako nedokáže prinútiť, aby čosi také riskovala, hoci Demetrius len prevracia oči a tvrdí, že je nadmieru vyberavá.

Iris špúli ústa a rumelkou zvýrazňuje Amarine pery. Rýchlymi obratnými ťahmi štetca robí ich elegantný oblúk ešte výraznejším. Nakoniec odstúpi a poprosí Amaru, aby aj ona našpúlila ústa. Iris a Daphne stáli Demetria celý majetok. Dve ženy, ktorých životy sa točia len a len okolo toho, aby bola jeho milenka krásna. Ďalšie bohatstvo leží na toaletnom stolíku v podobe parfumov, kozmetiky a veľkej mušle plnej žiarivo zeleného malachitu. Amara privrie viečka, vie, že v ďalšom kroku jej na ne Iris nanesie trochu farby, lebo linka černidlom, ktorú jej urobila nad líniou rias, už stihla vyschnúť. Jemné dotyky štetca aj ticho, ktoré ich obklopuje, sú veľmi upokojujú-

ce. Za Amariným chrbtom stojí Daphne a upravuje jej účes s takou nehou a starostlivosťou, že to takmer necíti. Veľa toho o nich nevie, no aspoň sa môže v pokoji zaoberať vlastnými myšlienkami, takže sa ich radšej na nič nepýta.

Keď skončia, Amara nepotrebuje ani len zodvihnúť zrkadlo. Veľký naleštený disk z čistého striebra s profilom ženy vyrytým na zadnej strane jej podrží Daphne. Amara uprene hľadí na svoj odraz. Oči sú dokonale symetrické, vďaka jemnému odtieňu zelenej na vonkajších kútikoch viečok sa zdajú väčšie. Pery, ktoré odjakživa patria k jej prednostiam, pôsobia vďaka sýtej červenej farbe plnšie a zrelšie. Práve svojej tvári a, samozrejme, aj inteligencii vďačí Amara za to, že teraz sedí za toaletným stolíkom v dome jedného z najbohatších mužov Ríma. Spomenie si na svoju priateľku Dido a predstaví si, ako by pod rukami Daphne a Iris rozkvitla jej podmanivá krása, a zrazu sa na seba nedokáže dlhšie pozeráť.

„Ďakujem,“ usmeje sa na Daphne, ktorá poslušne odloží zrkadlo na stolík. Iris jej podáva drevenú kazetu zdobenú perleťovou intarziou v podobe dvoch tancujúcich nýmf. Strieborný uzáver ju chladí pod prstami, keď naň zatlačí, aby kazetu otvorila. Na chvíľu sa s úľubou zadíva na bohatstvo doteraz ukryté pod dreveným vekom. Kameo prívesok nevyčísľiteľnej hodnoty od Demetria s vyobrazením bohyně Pallas Atény s jej vlastnou tvárou, zlaté a strieborné náramky naskladané na kope, akoby to boli lacné sklenené čačky, aké predávali na trhu v Pompejoch, množstvo prsteňov a najvzácnejší zo všetkých – zlatý náhrdelník s perlami, ktorý dostala od nebohého cisára Vespaziána na marcové kalendy. Do tejto chvíle si pamätá, aký bol vtedy Demetrius pyšný, keď spomedzi prítomných žien vybrali práve ju, aby sa jej dostalo tej pocty. Aby práve ona profitovala z každoročného aktu cisárovej štedrosti. Rozprávali sa aj o tom, či ju Vespazián nebude chcieť pozvať do svojej postele, pričom Demetrius dal jasne najavo, že tento druh nevery je jediný, ktorý by bol ochotný tolerovať. Doteraz

CHRÁM FORTÚNY

vlastne nevie, či ho sklamlalo alebo potešilo, keď cisár nakoniec o jeho milenkku neprejavil záujem. Ako pozná Demetria, zrejme cítil oboje.

Vyberie z kazety kameo prívesok, pár zlatých náušnic a niekoľko prsteňov, vrátane dvoch, ktoré nosí stále: bronzového s ametystom – ten si kúpila sama – a toho, ktorý jej daroval Demetrius, keď ju priviedol do Ríma. Je z masívneho striebra s vygravírovaným obrázkom kráľika, ktorý je symbolom sexuality a plodnosti. *Možno mi za neho daruješ syna*, poznamenal, keď mu za ten prsteň ďakovala, a hoci to povedal akoby mimochodom, v jeho očiach videla úprimnú nádej. Sú spolu už tri roky, no deti nemajú. Tie dve, ktoré sa nikdy nenarodili, ani jeden z nich nespomína.

Keď Amara vstane zo stoličky, obe slúžky ustúpia do pozadia. Daphne opatrne zodvihne z postele hodvábnny plášť a takmer s bázňou ním zakryje hlavu a plecica svojej panej. Je modrý, aby sa hodil k chitónu, ktorý má na sebe, striebornou nitou sú na ňom vyšité hviezdy. Iris s Daphne upracú toaletný stolík, kým Amara zamieri do záhrady popri spálni svojho patróna, ktorá je hneď vedľa jej izby. Demetrius v nej určite nie je. Dávno sedí v pracovni, kde sa v cisárovom mene stará o jeho obchodné záležitosti. Keď zamieri k svojmu obľúbenému miestu pri fontáne, privíta ju vôňa oleandrov a drahej škoric. Čaká tam na ňu otrokyňa s misou sladkého pečiva a fíg, ktoré Amare ponúkne, len čo sa posadí na lavicu vyhriatu septembrovým slnkom.

Otrokyňa jej vzápätí podá zapečatenú tabuľku. „Toto vám prišlo, pani.“

Amare takmer vypadne jedlo z rúk, tak sa náhli. Je jej jasné, že tabuľka prišla z Pompejí. Ruky sa jej nedočkavo chvejú, keď láme pečať, aby sa čím skôr začítala do prvých riadkov.

Drahá pani, prijmite, prosím, moje úprimné pozdravy a vyrozumienie o tom, že Vaša dcéra je zdravá a má sa dobre.

Amara nahlas vydýchne úľavou. Philos vždy to najdôležitejšie zhrnie v prvom riadku, aby ju ochránil pred úzkosťou. Vie, ako sa Amara desí zlých správ – mnoho malých detí zomiera, a ak sa nedožijú veku desiatich rokov, rodičia za nimi nesmú ani len poriadne smútiť. V duchu si predstavuje, ako tie riadky číta Philos so svojím melodickým kampánskym prízvukom.

Rufina vo všetkom vyniká. Je šťastná, prívetivá a všetci ju majú veľmi radi. Má ešte len tri roky, a nielenže ovláda celú abecedu – ako to už viete –, ale dokáže napísať aj viac než dvadsať slov, čo je, ako každý vraví, fenomenálne. Vtáčika na hranie, ktorého ste jej poslali, takmer nepúšťa z ruky, a keď ide spať, musí ho mať vedľa postielky. Svojej milovanej maminke posielala božk a odkazuje, že ju ľúbi.

Amare vyhrknu slzy a musí na chvíľu prestať čítať. V hrudi cíti nesmiernu bolesť tam, kde musela ukryť všetku lásku, ktorú cíti k svojmu dieťaťu. Rufina. Je to omnoho ľahšie, keď sa jej podarí vôbec na ňu nemyslieť. Ani na Phila. Zabudnúť na rodinu, ktorú nechala v Pompejoch. Peniaze, ktoré dostáva od Demetria, zabezpečia jej dcére budúcnosť, no nikdy jej nevynahradia roky strávené bez matky, ktoré sa už nevrátia.

Julia s Liviou sa majú dobre. Želajú Vám, aby na Vás aj naďalej spočívalo požehnanie všetkých bohov. Váš podnik ďalej prosperuje, no objavili sa isté nečakané náklady. Britannica bude viesť októbrové hry, čo je pocta nielen pre ňu, ale pre celú skupinu gladiátorov, ktorej sa pod Vašou ochrannou rukou darí viac než dobre. Nepochybujem, že svoj tím dovedie k víťazstvu.

CHRÁM FORTÚNY

*Prajem Vám, nech sa Vám v Ríme darí všetko podľa
Vašich plánov.*

*Navždy Váš oddaný služobník
Philos*

Posledný riadok ju zabolí najviac, hoci vie, že ide iba o zdvorilostnú frázu. Philos sa predsa v nijakom prípade nemôže otvorene prihlásiť k tomu, že je Rufinovým otcom a Amariným milencom. *Bývalým milencom*, opraví samu seba, keď si kladie tabuľku s listom do lona. Už niekoľko rokov sa nedelia o nijaké intímnosti, ktoré sú teraz výhradnou súčasťou jej spoluzitia s Demetriom. Ktovie, možno už aj Philos miluje niekoho iného. Tá predstava však vôbec nie je príjemná.

Zopár riadkov. A aj tak so sebou priniesli záplavu boľavých emócií. Kamenná lavica zrazu mrazivo chladí. Na jedlo už ani nepomyslí, srdce jej zvierá páľčivá túžba nielen za dieťaťom, ale i za všetkým, čo opustila. Za Britannicou, oddanou priateľkou, na ktorej gladiátorské úspechy je síce veľmi hrdá, no zároveň sa bojí o jej bezpečnosť. Za Juliou a Liviou, ktorých spoločnosť a zmysel pre humor jej hrozne chýbajú. Bola to práve Julia, kto Amare v Pompejoch poskytol strechu nad hlavou, keď ju opustil Rufus, a kto sa postaral, aby mala Rufina šťastný a pokojný domov. Práve ona, Julia Felixová, jedna z najobávanejších obchodníčok v meste a priateľka admirála Plínia, je pre Rufinu počas Amarinej neprítomnosti náhradnou matkou. A bola to tiež ona, komu sa podarilo presvedčiť Rufusa, aby Amare prepožičal otroka Phila pod zámenkou, že sa bude starať o Rufinino vzdelávanie. Philos. Nedokáže naňho ani len pomyslieť bez toho, aby sa jej bolestne nezovrela srdce. Demetria si veľmi obľúbila, ale to, čo k nemu cíti, sa nijako nedá porovnať s vášňou, akú zažívala s Philom, mužom, ktorého si vybralo jej srdce a ktorého bola nútená opustiť.

Keď sa trochu upokojí, znova si list prečíta, tentoraz ju však zarazí čosi, čomu pri prvom čítaní nepripisovala až takú

dôležitosť: *Váš podnik ďalej prosperuje, no objavili sa isté nečakané náklady.* Zdanlivo nevinná poznámka jej zrazu pripadá znepokojujúco mnohoznačná. Philos pred ňou nikdy nič neskrýva, ak je to čo len trochu možné alebo ak tým nechce naznačiť, že sa to týka Felixa, ktorý ich neprestajne vydiera a ako zlý duch naďalej sužuje ich rodinu. Zlovestný tieň bývalého Amarinho pána dopadá aj na nádherné sídlo jej patróna tu v Ríme. Uprene hľadí na tabuľku, akoby z nej silou vôle chcela vymámiť skrytý význam. Fontána vedľa nej zatiaľ pokojne pradie, za ňou ako živá socha nemo stojí otrokyňa pripravená splniť každé jej želanie.

V nádhernej záhrade obohnanej vysokým múrom sa už vôbec necíti bezpečne. Pred jej minulosťou ju nedokážu ochrániť nijaké hradby. To, že kedysi bola prostitútkou a neskôr Rufusova konkubína, jej terajší patrón dobre vie; byť otrokyňou a viesť pri tom cnostný život je čosi absolútne nezlučiteľné. Je tu však niečo, čo by ju mohlo zničiť. Tajomstvo, ktoré by jej Demetrius nikdy neodpustil. Otcom Amarinej dcéry nie je Rufus, ale Philos, Rufusov otrok. Podviesť svojho patróna s jeho vlastným sluhom je nielen prejavom slabosti charakteru. Je to zločin, ktorý by mohol ohroziť jej aj Rufininu slobodu. Felix drží toto tajomstvo vo svojich rukách, dokonca si ho dal zapísať aj do svojho testamentu, a keby mu každý mesiac neplatila, aby držal jazyk za zubami, zničil by ich. Vyzradila mu ho Victoria, kedysi Amarina blízka priateľka, teraz Felixova manželka. Tabuľka s najnovšími správami z Pompejí jej zrazu oťažie v rukách. Ktovie, čo všetko môže odtiaľ čakať.

Nakoniec tabuľku odloží vedľa seba na lavicu. To, že sa bude umárat' strachom, jej aj tak zašifrovanú správu neobjasní, a keby jej rodine hrozilo od Felixa bezprostredné nebezpečenstvo, vie, ktoré slová by Philos použil. Na tajnom kóde sa dohodli pre prípad, že by bolo potrebné, aby sa urýchlene vrátila do Pompejí alebo ak by im hrozilo odhalenie. Nakoniec sa naraňajkuje, na slúžkinu prítomnosť takmer celkom

CHRÁM FORTÚNY

zabudla. Kedysi ju trápilo, keď videla, ako sa jej prvý patrón Rufus nevšímavo správa k otrokom, ktorí ho obsluhovali, vždy pripravení vyhovieť každému, aj nevyslovenému prianiu svojho pána, obletujúc ho ako nočné more plameň sviečky. Teraz však s nimi Amara s Demetriom zaobchádzajú rovnako, napriek tomu, že obaja zakúsili otroctvo na vlastnej koži.

Späť do prítomnosti ju vtiahnu hlasy sluhov z opačnej strany kolonády, ktorí sa dohadujú o podrobnostiach očakávanej admirálovej návštevy. Amara zodvihne oči k nebu. Ružovkastý nádych skorého rána už ustúpil bezoblačnej modrej horúceho septembrového dňa. Návštevu u Saturie nemôže viac odkladať. Vstane, ani teraz nijako nedá najavo, že si uvedomuje prítomnosť ženy, ktorá jej poslúžila, a cez záhradu zamieri do átria. Demetrioova rímska vila je veľká, no nie až taká luxusná ako jeho sídlo v Stabiae – ako človek, ktorý svoju slobodu získal, ale ako slobodný sa nenarodil, nechce zbytočne provokovať závisť elít hlavného mesta ríše. Práve prechádza okolo Demetrieovej pracovne, sledovaná vyčítavým pohľadom kolónie obsidiánových mravcov z mozaiky, ktorí usilovne pracujú, kým žltý svrček spieva a márne vzácny čas leta záhaľkou. Typický Demetrius! Čo iné než chválu usilovnosti a pracovitosti by si dal zobrazit' na stenu vlastnej pracovne. Zastane pri dverách, zvnútra počuje jeho hlboký hlas a svoju materinskú reč gréčtinu. Pôsobí to na ňu veľmi upokojujúco. Najradšej by vkĺzla dovnútra a zaželala mu krásny deň, prv než odíde, no nechce riskovať, že by bol z toho mrzutý. Akákoľvek veľká by bola jeho náklonnosť k nej, vyrušovanie počas sedení s klientmi jednoducho neznáša.

Pred bránou domu na ňu čakajú nosidlá. Pán domu už vydal podrobné inštrukcie o tom, ako jeho milenka stráví dnešný deň. Amara nastúpi a hrdo sa na sedadle vystrie, pevne sa zachytí držadla, aby zvládla náročnú chvíľu, kým si ju nosiči vložia na plecيا. V dennom svetle sú ulice Ríma úplne iné, aj jedovatosť tých najzlomyselnejších nápisov na stenách akosi

vyrchala. Okoloidúci na seba pokrikujú, ľudia v oknách sa nahlas zhovárajú, chodníky obsadili predavači s tovarom a ich zákazníci. Tentoraz záves, ktorý by ju mal chrániť pred zrakmi ostatných, nezastrie, uživa si, že sa nesie vysoko nad upachteným davom. Ešte nezabudla, ako musela na podobne zaľudnených uliciach Pompejí bojovať o každý kúsok priestoru a okraj jej tuniky zakaždým skončil v prachu a blate.

Saturia žije vo vychytenej štvrti Campus Martius. Nie je síce taká honosná a veľkolepá ako tá, v ktorej stojí Demetrio-va vila, no je čarovná, svieža a dýcha to tam životom. Aspoň tak to tvrdí Saturia. Dom kurtizány rozpozná, len čo zabočia do ulice, na ktorej býva. Žltá fasáda ostro kontrastuje s fád-nosťou okolitých domov, na priečelí prvého poschodia je niekoľko rondelov s výjavmi z príbehu o Erosovi a Psyché. Nahé telo nymfy sa zvíja vo vyzývavých pózach a jej tvár sa nápadne podobá na Saturiinu, hoci na spodobenie okrídleného boha Erosa sa umelec rozhodol inšpirovať o čosi menej kontroverzným modelom, než bol Domicián.

Jeden z Demetriových nosičov Gaul, ktorého meno Amara doteraz nedokáže vysloviť, prikáže ostatným, aby zastali. Amara opatrne vystúpi z nosidiel, a keďže dobre vie, ako bedlivo si Saturia všíma zovňajšok iných žien, upraví si hodvábný šál, ktorým má zahalené vlasy. Kadidlo vonia už na chodníku, a len čo Amara prejde tým voňavým oblakom, ocitne sa v tmavej chladnej chodbe. Z tieňov sa vynorí vrátnik, v mihotavom svetle pochodne sa ligoce jeho naolejovaná brada. Ukloní sa. Zdá sa, že Amara sa v tomto dome za rekordne krátky čas podarilo dostať na zoznam vítaných návštevníkov. Nasleduje vrátnika do átria vyzdobeného maľbami v štýle poslednej módy, ktoré vytvárajú falošný pocit hĺbky. Iluzórne závesy natiahnuté medzi namaľovanými stĺpmi klamú zrak diváka. Popri vodnej nádrži v strede átria sa zakráda mramorový tiger, na rozčerenej hladine sa vlní jeho pruhovaný odraz.

Vrátnik zatlieska, okamžite k nemu dobehne mladá slúž-

CHRÁM FORTÚNY

ka. „Povedz panej, že prišla Plinia Amara.“ Blondína vybehne hore schodmi, ľahkonohá ako králik, Amara s vrátnikom uviaznu v trápnom tichu.

O chvíľku sa slúžka vráti, no tvári sa zmätene. „Panej práve upravujú účes, ale prijme vás.“

Amara kráča za slúžkou hore schodmi, potom dlhou chodbou vyloženou kachlicami za ženskými hlasmi. Dvere sú otvorené ako pozvanie do tajomnej dielne, v ktorej sa každé ráno rodí Saturiina krása. Je to tu úplne iné než v ponurom átriu. Dve veľké okná s výhľadom do záhrady sem prepúšťajú slnečné lúče, všade počuť plno smiechu a štebotania štyroch slúžok, ktoré obletujú svoju paniu. Saturiinu tvár nevidno, má ju schovanú za kaskádou zlatohnedých vlasov, na ktorých dve zo slúžok vyčarujú vlny. Ďalším kúskom Saturiinho tela, ktorý vidieť, je už len odovzdané natiiahnutá ruka, kde jej ďalšia zo slúžok maľuje nechty.

„Drahá moja! Aké milé od teba, že si prišla!“ Saturia sa ani nepohne, takže Amara nemá na výber. Ak sa jej chce pozrieť do tváre, nie rozprávať sa s chrbtom, musí ju obísť. Domiciánovu mladú milenku obklopuje svätožiara slnečných lúčov, jej vlasy žiaria ako jagavé plamene. Je skutočne krásna. Na tvári má nanesenú tenkú vrstvu olovnatej bieloby, takže vyzerá ako bábika. Jej oči, hoci trochu ďalej od seba, majú osobitú modrú farbu, čo vždy podčiarkuje očná linka rovnakej farby. Detsky okrúhle líca jej dovoľujú tvrdiť, že má sedemnást, aj keď Amara nepochybuje, že už dávno presiahla dvadsiatku. No nech má Saturia, koľko chce, je mladšia než Amara a to jej nikdy nezabudne pripomenúť.

„Celá žiaríš,“ Amara obdaruje Saturiu najpôvabnejším úsmevom, ktorý sa naučila v nevestinci od svojho pasáka. Takto sa mu totiž zakaždým podarilo získať si aj tých najnáročnejších klientov.

„Rada sa s tebou rozdelím.“ Saturia ukazuje na téglik s olovenou bielobou. „Ten púder so slieňom, čo máš, člove-

ku hrozne pridáva na veku. Vidno pod ním každú vrásku.“ Amara si ani na chvíľočku nezloží naučený úsmev z tváre a iba trochu vytiahne obočie, akoby ju to, čo Saturia povedala, veľmi zaujalo.

„Ale veď tvoj patrón má tiež svoje roky, však. Výhoda je, že aj po štyridsiatke mu budeš pripadať ako dievčatko – lebo vtedy už on bude hotová vykopávka!“

„Demetrius má energie za dvoch mladíkov.“ Amary sa tá poznámka nemilo dotkla, a tak okamžite štartuje na obranu svojho milenca, spomienku na minulú noc, keď zadriemal, kým na ňu čakal, sa usiluje vypudiť z pamäti. Namiesto toho si ho predstaví, ako spravuje cisárске záležitosti. Jej osud je teraz tak silno prepojený s tým jeho, že sa úzkostne obáva, aby Demetrio v mocenský vplyv s vekom nezoslabil.

„Ja odpadnem! Ty ho tuším naozaj lúbiš. Aké zlaté!“ zasmeje sa Saturia, kým rýchlo hýbe prstami, aby farba čo najrýchlejšie zaschla. „Za seba teda fakt neviem... Neviem, či by som bola schopná prehliadnúť jeho minulosť. Je pravda, čo sa povára, že ako otrok musel obšťastňovať ženu svojho pána?“ Strasia sa. „Tá predstava, že chlap slúži žene! Hrozne neprirodzené.“

Amara v duchu preklína Demetria, že ju sem poslal. Saturia dokáže človeku poriadne zodvihnúť žalúdok. No aspoň sa mu trochu pomstí a pri tom si získa Saturiinu dôveru. „Čistá pravda,“ sprisahanecky sa usmieva, hoci vie, že práve dúchla do pahreby pomaly dohárajúcich klebiet, ktoré špinia Demetrio v povest'. „Obšťastňovať pánovu manželku bola jedna z jeho povinností, kým bol otrokom. Aj keď sama za seba nemôžem povedať, že by mi mužov záujem o to, ako darovať žene rozkoš, pripadal ako niečo nežiaduce. Okrem toho vravel, že tá žena bola mladá a krásna, takže to zas nebolo až také veľké utrpenie.“

Saturia teatrálne zalapá po dychu v predstieranom zdeseaní, potom sa zasmee. „Prepáč, drahá moja, ale Demetria som

CHRÁM FORTÚNY

stretla a celé mi to pripadá viac než absurdné. Teda že by po ňom mohol niekto zatúžiť! Nuž ale, každý bol raz mladý.“

„Zaiste, nie všetci môžu mať také šťastie na milenca ako ty,“ odpovie Amara, aj keď si netrúfne priamo spomenúť Domiciánovo meno. Dúfa však, že to Saturia urobí za ňu.

No dievča sa iba samolúbo usmeje. „Nemyslím, že si dopadla až tak zle, drahá moja,“ povie. „Má predsa nádherný dom, nie? To ti zaiste mnohé vynahradí.“

Amara sa pokúsi pozrieť na seba očami Saturie. Starnúca kurtizána s pochybnou povestou, ktorej patrón – napriek všetkému bohatstvu a vplyvu – je *len* bývalý otrok. Možno si Saturia myslí, že sa kvôli tomu Amara cíti neisto alebo že dokonca tejto dievčinke závidí, že spáva s cisárovým bratom. „Samozrejme,“ povie, aby to znelo čo najpokornejšie. „V mojom veku môžem byť zaňho *len* a *len* vďačná. Aspoň je ku mne vždy milý a láskavý.“

Na Amarino nemalé prekvapenie Saturia vezme jej komentár ako provokáciu a nie ako prejav poníženia sa. Aj napriek olovenej paste vidno, že jej očerveneli líca. „Zo srdca ti želim,“ nahnevane precedí pomedzi zuby, „aby bol k tebe niekto *láskavý*.“ Saturia vzdorovito vystrčí bradu. „Neviem, čo si počula, ale som viac než šťastná a viem sa o seba postarať. Muži sú láskaví, *len* keď sú starí a neschopní ničoho iného. A kto by stál o čosi *také*...“

Mrazivé ticho. Služky rozpačito pokukávajú jedna po druhej, tá, ktorá maľuje Saturiine nechty, sa neodváža ani pohnúť.

„Nechcela som sa nikoho dotknúť.“ Amara na svoju obranu zodvihne obe dlane. „Prisahám, nič som nepočula, a aj keby sa ku mne niečo dostalo, určite by som to nepoužila proti nijakej žene. Predpokladám, že aj o mojej minulosti si počula nemálo klebiet, takže mi môžeš veriť.“ Hľadá na Saturiu, ktorá zamračene civie na dlážku, spodná pera sa jej trasie. Amara si nevdojak spomenie na Victoriu, bývalú priateľku z nevestinca, ktorá za hnev zvykla ukrývať svoj strach z Felixa. Vtedy po-

chopí. *Saturia sa Domiciána bojí.* „Vieš, ako veľmi ťa obdivujem. Ako by si si mohla myslieť, že by som ti chcela ublížiť?“ privráva sa Saturii nežne ako vystrašenému dieťaťu.

„Ľudia vravia, že ťa Plínius našiel v akomsi bordeli.“ Saturia potiahne nosom, zdá sa, že prijala Amarinu ponuku, aby si zachránila tvár. „Je to pravda?“

„Pochybujem, že admirál v živote do nejakého vstúpil. Ale to, že som tam žila, je naozaj pravda.“

„V tom prípade môžeš byť na seba pyšná, nie?“ Saturia netrepežlivo luskne prstami druhej ruky na slúžku, aby jej rýchlo dokončila nechty. „Na tvojom mieste by som bola asi veľmi rada, že som skončila s Demetriom.“

Od Saturie je čosi také hotový kompliment. Amara skloní hlavu. „Si ku mne nepredstaviteľne veľkorysá.“

Saturia ju však nepočúva, sústredene sleduje posledné ťahy štetca na svojom malíčku, potom sa postaví a mávne rukou na znak toho, že slúžky prepúšťa. „Chcela som sa ísť pozrieť na tú novú sochu, ktorú vystavili v chráme Fortúny Huiusce Diei. Všetci o nej hovoria. Nešla by si so mnou?“

Chrám bohyně Fortúny v jej podobe „šťastia dnešného dňa“ je skôr galéria než náboženská svätyňa a jedno z najvychytenejších miest Ríma. Amara by uprednostnila viac súkromia a radšej by sa so Saturiou neukazovala – ak sa Domicián o ich priateľstve dosiaľ nedozvedel, po tom, čo sa spolu prejdú rotundou Fortúninho chrámu, to už nebude nijaké tajomstvo. Odmietnuť však nemôže. „Skvelý nápad,“ nadšene vykríkne a prijme ruku, ktorú k nej Saturia vystiera. „Bude mi veľkým potešením.“

Chrám nie je ďaleko, no Amara čoskoro oľutuje, že nešli v nosidlách. Kráčať po chodníku so Saturiou nie je ľahké. V päťach majú kďedel slúžok a Saturia sa neprestajne na niečo sťažuje – na hluk, na smrad, na prach. V jednej chvíli jej Amara dokon-

CHRÁM FORTÚNY

ca musí pomôcť nadvihnúť chitón, čo je nepochybne súčasť jej mocenskej hry, aby všetkým okoloidúcim dala jasne najavo, ktorá z dvoch kurtizán je tá dôležitejšia.

Po ďalšom zdržaní pred obchodom s látkami konečne zastanú pred Fortúniným chrámom. Stojí za Pompeiovým divadlom, kde – ako jej raz povedal Demetrius – zabili Iulia Caesara. Obrovská irónia, keďže diktátor celý svoj život zasvätil práve bohyni šťastia a osudu. Amara ohúrene hľadí na elegantnú kruhovú budovu tróniacu na návrší, ku ktorej vedú schody z bieleho mramoru. Tak veľmi jej pripomína chrám bohyně Héry v jej rodnom Afidnes, že sa na chvíľu stratí v spomienkach a zdá sa jej, že opäť počuje hlasy svojich rodičov. Všimne si však, že Saturia prestupuje z nohy na nohu ako unudené dieťa, rovnako ako by to urobila Victoria, keby bola rozmrzená alebo by ju niečo znervózňovalo. Spomienka na priateľku naplní Amarino srdce súcitom. Aj toto dievča dokáže byť neskutočne otravné, no keď si pomyslí, že ho zneužíva taký vplyvný muž ako Domicián, príde jej Saturie ľúto. Usmeje sa. „Pôjdeme dnu?“

Saturia prikývne a pomaly začnú stúpať schodmi do chrámovej svätyne. Na samom vrchole schodiska Saturia zastane a dôkladne si upraví šál, Amare však neujde, že to robí preto, aby si rozmyslela, ako pri vstupe čo najviac zapôsobí. Až keď je spokojná so svojím zovňajškom, prekrôčia prah chrámu.

Napriek prítmiu socha Fortúny okamžite upúta ich pozornosť. Vypína sa uprostred chrámu, akoby jej patrila celá kupola, a je taká gigantická, že je ľahké uveriť jej moci rozdrviť ľudí a ich panstvá na prach. A hoci sa na ňu Amara pozerá s hlavou vyvrátenou dozadu, dovidí jej sotva na kolená.

„Veľkú krásavicu z nej neurobili, však?“ šepne Saturia a zovrie pri tom priateľke rameno.

Amara by sa najradšej rozosmiala, no netrúfne si. „Nie,“ odpovie s vážnym výrazom. „To teda neurobili.“ Je pravda, že táto Fortúna nepôsobí veľmi žensky. Jej tvár s ľahostajne

pootvorenými perami by mohla pokojne patriť nejakému chlapovi, hrudník má takmer plochý, vďaka čomu pôsobí ešte androgýnnejšie, a roh hojnosti, ktorý drží v ruke, by si človek mohol poľahky pomýliť s útočnou zbraňou. Amara ohromene hľadá na sochu. Táto Fortúna sa vlastne trochu podobá na jej priateľku Britannicu. Pri tom uvedomení sa usmeje. Ak je v jej moci darovať človeku šťastie v určitý deň, potom je to presne to, čo jej priateľka gladiátorka potrebuje. Amara obetuje bohyni modlitbu, aby držala nad Britannicou v aréne svoju ochrannú ruku nielen dnes, ale každý, každučký deň.

„Dostal som tu nebola,“ Amara sa zvedavo obzerá okolo seba, kým si jej oči privykajú na prítomie. „Je to tu krásne.“

„Ešte nikdy?“ Satoria sa okato začuduje. „Ako Grékyňa asi nechápeš, ktoré miesta sú v Ríme kultúrne dôležité. Práve tu sa nachádzajú najlepšie umelecké diela z celej ríše. Aj toto, aha, je nová socha.“ Pustí sa kráčať po obvode rotundy, Amara má čo robiť, aby s ňou udržala krok. Okrem sôch sú tu aj nástenné maľby s výjavmi, ktoré oslavujú moc Fortúny nad životmi smrteľníkov. Bohyňa sa vypína nad mestami a rozhoduje, či budú prekvitať alebo ich postihne skaza, pri jej nohách bojujú armády, no o ich víťazstve nerozhoduje sila ich zbraní, ale osud. Výraz na tvári božskej Fortúny je však zakaždým ten istý; voči ľudskému utrpeniu aj radosti je úplne ľahostajná.

Saturiu fresky veľmi nezaujímajú, omnoho viac pozornosť venuje sochám. Aj Amara, hoci vie o umení málo, chápe, že sú dôležitejšie. Dlhú chvíľu stojí pred nádherným vyhotovením Pallas Atény a nevdojak sa pri tom dotkne kameo prívesku, ktorý jej daroval Demetrius. Bohyňa Atiky – Amarinej gréckej vlasti – sa záhadne usmieva a opretá o kopiju sústredene pozoruje horizont v očakávaní príchodu nepriateľov. Hlava Medúzy na jej pancieri s hadmi namiesto vlasov je taká realistická, že sa zdá, akoby sa hýbali. Najradšej by na soche svojej božskej patrónky preskúmala každučký detail, no uvedomí si, že zanedbáva Saturiu, kvôli ktorej sem vlast-

CHRÁM FORTÚNY

ne prišla. Amara sa k nej pripojí pred sochou nahého muža – mladíka nesúceho meč.

„Myslíš, že je múdre postávať práve na tomto mieste?“ prehodí so zdvihnutým obočím akoby žartom. „Čo si pomyslia ľudia, keď si všimnú, ako naňho uprene pozeráš?“

„Nuž, drahá moja, prečo by mohol žiarliť Demetrius, chápem,“ uškrnie sa Saturia. „Hoci ktovie. Pred *sto* rokmi sa možno aj on javil manželke svojho pána práve takto.“

„Tvoj patrón by teda nežiarlil?“

„Môj patrón si môže byť mojou oddanosťou absolútne istý.“ Saturia si sústredene obzerá sochu nahého mladého muža a zbraň v jeho ruke. Keď znovu prehovorí, takmer šepká: „Okrem toho verím, že raz bude stáť na vyššom podstavci. Omnoho vyššom, než je tento.“ Amara prekvapene pozrie na svoju spoločníčku. Saturia sa nikdy nevyjadruje k politike, no táto jej poznámka tak nepochybne vyznela. Pozrie sa na Amaru a v jej očiach sa mihne čosi podobné ostriu meča, na ktorý hľadia. Potom sa však rýchlo usmeje, placho si priloží k perám končeky prstov, akoby to jediné, čo chcela utrúsiť, bol kompliment na adresu svojho milenca.